

чрѣзъ спадане на надниците, и тъй нарѣчения, особно съ огледъ на работническитѣ организации — крумиражъ.

Не отъ малко значение, най послѣ, сж вжтрѣшнитѣ движения на нашето население : 1) прѣселването на селени отъ една община, околия или окржгъ въ други; 2) периодическитѣ и вжтрѣшни, градски миграции.

Периодическитѣ вжтрѣшни миграции иматъ всички економични чѣрти на емиграцията и за нѣкои чужди страни, като Италия и Русия напимѣръ, прѣдставлявагъ една равна ако не и по-голѣма численна важность. Нѣщо повече : сезоннитѣ, врѣменни *емиграции*, а сжщо тъй и перманентнитѣ, прѣзокеаннитѣ, въ много случаи сж *продължение на периодическитѣ, вжтрѣшни миграции*. Това е важно особено за държави, историята на които сочи дадени днешни ней провинции като прѣдишни, отдѣлни държави, и обратно : държави които по рано сж били провинции или колонии на една и сжща държава. Примѣръ за първия родъ явление е Италия, а за втория — Англия — спроти Съединенитѣ Щати, и възможно е въ бждаще — спроти днешни свои колонии ; Испания спроти бившитѣ си колонии въ Америка и т. н., и най-послѣ Турската империя — спроти днешнитѣ България, Ромъния и др. За еднитѣ и за другитѣ, туй което по-рано е било *миграция* или *имиграция*, днесъ е *емиграция* и обратното.

Римъ, 19 февруари, 1911 год.
